

Tornarem a sofrir

written by Carles Suárez i Graells | 5 d'octubre de 2020

S'apropen les eleccions i els partits de la confrontació intel·ligent i el *Tornarem a vèncer* intenten la quadratura del cercle: gestionar l'autonomia amb retòrica unilateralista. El llibre de Junqueras i la reapareguda Marta Rovira descriu els motius de la derrota del 2017 i defensa que cal evitar un nou embat fins que siguem més i més preparats, via un període d'acumulació de forces a nivell electoral de forma sostinguda i repetida, que s'aconseguiria gràcies al bon govern. El calendari destaca per la seva absència, i es va allargant la meta a mesura que anem avançant: el 2013 era suficient amb 68 escons, el 2015 era imprescindible superar el 50%, i el 2020 cal superar-lo de forma indefinida *sine die*.

El llibre identifica els obstacles del 2017: “¿Es pot fer la independència amb els alcaldes de les principals ciutats remant en contra, els grans sindicats, el poder mediàtic, les organitzacions empresarials, les entitats financeres i la meitat de la població en contra?” Obstacles importants que, sorprenentment, no s'han intentat superar amb la praxi política dels darrers tres anys. Per què no es va fer una candidatura unitària de l'independentisme a Barcelona? Per què no es potencia un sindicat nacional i de classe que enviï a la paperera de la història els sindicats grocs unionistes? Per què se segueixen subvencionant mitjans unionistes i per què no es fa una aposta estratègica per a un diari nacional com aquest, en lloc de potenciar un diari –el nom del qual ara no ve al cas– que no només no va publicar l'anunci del Referèndum sinó que a partir del 2 d'octubre, editorial rere editorial demanava la rendició? Per què prefereixen assistir a casaments i a les sessions de Sitges en lloc de bolcar-se en les campanyes de l'Assemblea de posar les organitzacions empresarials al servei democràtic del país? Per què s'oposen sistemàticament a la creació d'una banca pública?

D'altra banda, ¿és realment possible adquirir una majoria repetida i sostinguda dins el marc autonòmic espanyol? Ens trobem en un context de triple crisi sanitària, socioeconòmica i climàtica, i per molt bon govern que s'intenti (i caldria veure què s'entén per bon govern, si la repetició del govern dels millors o una aposta genuïnament keynesiana), la capacitat de gestió autonòmica dins els límits espanyols i de la irracionalitat del mercat, impedeix unes polítiques públiques que millorin les condicions materials de la població. En els darrers mesos de pandèmia i tancaments d'empreses s'ha demostrat repetidament el poder irrisori de l'autonomia, que permet enviar veus discordants a la BBC, però no aplicar les polítiques sanitàries, econòmiques i socials necessàries.

El debat sobre la crisi estructural del model productiu català brilla per la seva absència, malgrat que la gran recessió del 2009 ja va mostrar la necessitat urgent de no basar l'economia en sectors no estratègics i dependents de l'exterior, i la necessitat de planificació per protegir l'estat del benestar, vital aquests dies per posar la vida per davant de tot, per garantir una educació sense risc i una sanitat que aprengui dels errors de la primavera. Els ventiladors són necessaris als hospitals, no al Barcelona World ni al sector turístic en general, principal culpable de la precarització permanent, la gentrificació i l'expulsió de la població cap a les perifèries mentre els centres de les ciutats s'omplen de pisos d'Airbnb i de desnonaments diaris executats per la policia autonòmica. En cada desnonament, l'independentisme perd legitimitat i força social. Una policia que també col·labora en la detenció d'independentistes que van sortir al carrer per defensar les institucions catalanes i que veuen com aquestes mateixes institucions esquizofrènicament es personifiquen en el seu cas judicial.

Com esquizofrènic és el fet que forces independentistes donin suport a un govern espanyol que extreu els recursos necessaris

per blindar l'estat del benestar a Catalunya, no deroga la llei laboral, gestiona escandalosament malament els ERE o que retarda l'edat de jubilació, en lloc d'explicar a la població catalana que amb la independència es protegirien les pensions i no es retardarien. Així sí que seríem més. Cada cop que es dona suport al govern espanyol l'independentisme perd credibilitat, tant a l'interior com a l'exterior. El govern autonòmic, en lloc de legislar de forma valenta per l'equilibri territorial i contra el canvi climàtic que ens pot portar a l'extinció, es dedica a liberalitzar el sector energètic aplanant el camí per a la implantació eòlica i fotovoltaica, aprofitat per Gas Natural amb una allau de deu nous parcs eòlics a Catalunya, concentrats a l'Anoia, la Conca de Barberà i la Segarra, fet que multiplicarà el despoblament.

Els reptes actuals són enormes. La condemna a les futures generacions a seguir formant part d'Espanya és més alta que la de sedició. El bon govern no és una solució perquè no existeix el bon govern dins Espanya. No podem ser més ni més preparats amb autonomisme. El paràgraf acaba amb "No vam resistir el contraatac i al final la relació de forces real es va imposar". No és cert. La correlació de forces real de l'independentisme es basa en la capacitat de mobilització i control del territori combinat amb la majoria al Parlament i la legitimitat internacional. I mai es va posar tot aquest capital al servei del mandat del 1r d'octubre. Es van imposar perquè no vam ni sortir a jugar. I si no es torna a posar la independència com a prioritat a curt termini, si no es posa tota l'energia en vincular i planificar un full de ruta realista i unilateral, no tornarem a vèncer. Simplement tornarem a sofrir, víctimes espectadores dels límits autonòmics, mirant el govern català i després el govern espanyol, l'espanyol i el català, i altre cop el català i l'espanyol, sense poder distingir ja quin és quin.